

Amnesty

Astrid (16) en Ella (15) organiseerden tijdens het afgelopen schooljaar schrijfacties voor Amnesty International.

Pagina 16 ► Achterkrant

K-discussie

Veel organisaties lijken zich te schamen over het christelijke gedachtegoed en hun katholieke affiliatie. Waarom eigenlijk?

Pagina 3 ► Vizier

Onderwijs

De Geert Grote Universiteit in het Nederlandse Deventer bestaat vijf jaar en richt zich op de traditie van de vroege, ongedeelde kerk.

Pagina 10 ► Spirit

TERTIO Geloofwaardig

Christelijk opinieweekblad | 29 juni 2011 | 12de jaargang | nr. 594-595 | € 1,99 | Afgiftekantoor Antwerpen X

‘Nieuwe Franse revolutie bedreigt religieus patrimonium’

De jongeren van de Sint-Michielsbeweging hebben een vaste stek in het voormalige jezuïetenklooster van Kortrijk, een geslaagde overdracht.

Al te vaak verkrijgen organisaties religieus patrimonium in erfpacht zonder de inspiratie van zijn vroegere bewoners voort te zetten. Verkopen of verpachten tegen marktconforme prijzen is in die gevallen een betere optie. Dat vindt Dirk Lips, ethicus en directeur bij de zorginstellingen van de zusters van Ruiselede.

KOENRAAD DE WOLF | Hij heeft het over een 'nieuwe Franse revolutie' "bij wijze van beeld om de groot-schalige 'onteigening' of secularisering van kerkelijke goederen te beschrijven. Maar dit keer neemt niet de overheid het patrimonium van kloosters en abdijen in beslag, we geven het zelf weg." Vaak schenken religieuzen hun gebouwen voor een symbolische euro in erfpacht aan de vzw's die hun vroegere apostolaatswerken voortzetten.

Lips heeft bedenkingen bij die manier van werken. Als de 'overnemers' uitdrukkelijk de oorspronkelijke inspiratie voortzetten, is daar niets op tegen, maar vaak is dat niet geval. "Is het bijvoorbeeld verantwoord dat de K.U. Leuven zo goed

‘De religieuzen zijn niet zomaar eigenaars van hun goederen.’

als gratis religieus patrimonium verwerft voor de hogescholen van de associatie terwijl de universiteit zich openlijk afvraagt of ze de katholieke identiteit nog wel wenst?", vraagt Lips zich retorisch af. Eigenlijk zijn de religieuzen niet zomaar eigenaars van hun goederen, merkt hij op. Ze zijn rentmeesters met de opdracht dat patrimonium – dat ook zij veelal van hun voorgangers gekregen

hebben – door te geven met respect voor de continuïteit van de traditie. "Des te beter als dat lukt in de organisaties die het werk van de religieuzen rechtstreeks voortzetten, maar als dat niet kan, zijn er alternatieven denkbaar."

In dat geval pleit Lips voor het verpachten of verkopen van gebouwen tegen marktconforme prijzen. De opbrengst dient natuurlijk allereerst de zorg voor de oudere religieuzen, maar kan ook naar missionaire katholieke initiatieven hier of in het Zuiden gaan. In ons land ziet Lips de geassocieerde leden van de grote spirituele tradities, de nieuwe bewegingen en missionaire initiatieven in de (inter)diocesane kerk als mogelijke erfgenamen van het roerende en onroerende patrimonium van de religieuzen.

Pagina 14-15 ► Tête-à-tête: Dirk Lips

‘Boerenwerk is enige echt waardevolle’

De Engelse filosoof **Roger Scruton** staat symbool voor het 'new agrarianism'. *Tertio* zocht hem, in het kader van de reeks over milieuzorg, op het Engelse platteland op. Scruton vindt dat burgers het leefmilieu beter beschermen dan de overheid. Voor hem wordt het ecologische discours ten onrechte geassocieerd met links gedachtegoed.

Pagina 13 ► Ecologie: Roger Scruton

Toekomst kerkgebouwen

De Vlaamse regering wil de her- en nevenbestemming van kerkgebouwen stimuleren en geeft de lokale gemeenschap een grote rol in dat proces.

Pagina 4 ► Samen Leven: Vooral in de steden ligt discussie over parochiekerken gevoelig

Ella en Astrid kruipen in de pen voor Amnesty International

‘We schrijven uit overtuiging’

PIERRE RAEMDONCK | Jaarlijks schrijven duizenden jonge mensen brieven voor Amnesty tegen de schending van de mensenrechten. Twee van hen zijn Ella Van Eynde (15) en Astrid Devlaminck (16). Ze hebben het voorbije schooljaar schrijfactiviteiten georganiseerd samen met andere leerlingen en leerkrachten van hun school ‘De Bron’ uit Tielt.

Ella Van Eynde: “Toen de leerkracht godsdienst in het eerste middelbaar tijdens de les kort iets vertelde over Amnesty, sprak me dit onmiddellijk aan. Sindsdien schrijf ik voor deze vereniging en ben ik medeorganisator van de actie op onze school. Ik denk wel dat ikzelf een leiderstype ben, maar niet in de zin dat ik de baas speel in onze werkgroep. Ik durf wel zeggen dat ik nogal vaak ideeën aanbreng hoe we het voort gaan aanpakken. Ik heb in de voorbije paasvakantie een cursus animator gevolgd. Als je niet een beetje een leiderstype bent, krijg je bij kinderen niets gedaan.”

Ella Van Eynde:
‘Als je niet een beetje een leiderstype bent, krijg je bij kinderen niets gedaan.’

Astrid Devlaminck: “Ik schrijf ook al brieven sinds het eerste jaar en vanaf dit jaar zit ik in de werkgroep op aanraden van mijn zus Katrijn. Voor haar is het dit jaar afgelopen, want ze sluit haar zesde jaar af. We krijgen onze modelbrieven van Amnesty Vlaanderen. Vervolgens trachten we zoveel mogelijk leerlingen enthousiast te maken om die brieven tijdens de middagpauze handmatig over te schrijven. Dat hebben we afgelopen jaar drie keer georganiseerd en telkens leverde dat ongeveer 120 brieven op. We maken bewust geen gebruik van voorgedrukte brieven. Dat zou te onpersoonlijk overkomen, hoewel we dan misschien wel meer succes zouden kennen met onze schrijfactiviteiten. Voor ons is het ook belangrijk trouw te blijven aan het originele idee van Amnesty om mensen met problemen daadwerkelijk vrij te schrijven. Met z’n allen zoeken we ook voortdurend naar nieuwe manieren om de actie te promoten op school. Echt gemakkelijk is het zeker niet, hoewel het maar vijf tot tien minuten vraagt om een brief te schrijven”.

Ella: “We versturen de brieven naar de regering van het land waar iemand onrechtmatig in de gevangenis is beland of waar een bepaalde bevolkingsgroep een slechte behandeling krijgt. De jongste schrijfactiviteit ging over iemand in China die een e-mail had geschreven waarin zaken stonden waarmee de regering niet akkoord ging. Als straf belandde de man in de cel.”

Astrid (16) en Ella (15) willen trouw blijven aan het originele idee van Amnesty om mensen met problemen daadwerkelijk vrij te schrijven.

Ella Van Eynde (15) en Astrid Devlaminck (16) leerden elkaar pas goed kennen via het schooltoneel. Astrid volgt de richting economie-talen, terwijl Ella in de richting Latijn-wiskunde zit. Astrid is een schrijftalent. Ze haalde vorig jaar de top tien van een schrijfwedstrijd van het Davidsfonds met haar stuk *Piano morte*. Ze leest graag boeken van schrijvers als Nicholas Evans, Dan Brown en Thea Beckman. Andere hobby's van haar zijn drummen en de scouts. Ze hoopt uiteindelijk tolk te worden in zoveel mogelijk talen.

Ella speelt volleybal bij VC Dentergem en werkt als de stuwende kracht achter de werkgroep van Amnesty op haar school. Samen met Astrid houdt ze van urenlange uitstapjes naar de plaatselijke Wereld- of Kringloopwinkel, is ze fan van de Beatles en van het schooltoneel. Vorig jaar acteerde ze, samen met haar vriendin, in het stuk *Koning Odysseus*, dat gebaseerd is op de *Odyssee* van Homeros. Ella wil, na enkele jaren vrijwilligerswerk, graag lesgeven in het lager onderwijs. (PR)

Astrid: “Tijdens elke vergadering van de werkgroep overleggen we voor wie we gaan schrijven en waarom we een volgende schrijfactiviteit plannen. Meestal schrijven we maar voor drie mensen.”

Ella: “We laten onze keuze vooral leiden door het soort onrecht waarover het gaat, niet zozeer door het land op zich. Bij onze keuzes houden

we er geen rekening mee of een zaak al media-belangstelling heeft gekregen of niet. Vaak plannen we een actie om iemand vrij te krijgen die vast zit voor kleine overtredingen, zoals het deelnemen aan een betoging of het schrijven van een pamflet. Soms schieten we in actie wanneer een regime geen respect toont voor het recht op vrije meningsuiting van individuen. Ik herinner me dat we

in het tweede jaar nogal wat brieven schreven om de zaak van Roma-zigeuners te bepleiten. Ze worden vaak zwaar gediscrimineerd in de landen waar ze verblijven. Wat het resultaat is van onze inspanningen, komen we niet direct te weten. Of een gevangene is vrijgekomen of niet, vernemen we pas veel later. Ik denk wel dat iedereen het leuk zou vinden, mocht dat wat sneller gebeuren.”

Astrid: “Sommige politici beweren dat jongeren in niks meer geïnteresseerd zijn of zich voor niets willen engageren. Dat klopt compleet niet. Je mag niet iedereen over dezelfde kam scheren. Ik geef wel toe dat ik mij het liefst inzet voor zaken die me ook echt interesseren.”

Ella: “Op onze school zijn velen onverschillig tegenover dit soort van acties. Dit is niet prettig, zeker niet als je er veel tijd in investeert met een groep van vrijwilligers. Dat we bij elke actie dan toch meer dan honderd leerlingen zo ver krijgen dat ze een brief willen schrijven, bewijst toch wel dat jonge mensen even tijd willen vrijmaken voor een goed doel.”

Astrid: “De wereld van de volwassenen neemt zichzelf te serieus. Waarom zijn al die dictators nodig? Waarom veroordeelt een dictator iemand tot een gevangenisstraf voor het versturen van een e-mail? Hij heeft toch al de totale controle over zijn land?”

Ella: “Volwassenen vergeten ook snel hoe zij zich gedroegen toen ze onze leeftijd hadden. Ze willen zich ook altijd bemoeien met je leven.”

Astrid Devlaminck:
‘Sommige politici beweren dat jongeren in niks meer geïnteresseerd zijn of zich voor niets willen engageren. Dat klopt compleet niet.’

Astrid: “Sommige van mijn vrienden lachen er wel eens mee dat ik brieven schrijf met een bepaald doel. Ik zal er geen ruzie over maken en zal het blijven doen. Ik denk soms wel na over de zaken waarvoor we schrijven, zoals wanneer ikzelf een e-mail verstuur naar een van mijn vrienden. Wat als ik in een land zou leven waarin mijn elektronische berichten gecontroleerd worden op hun inhoud en ik hiervoor in de gevangenis kan terecht komen? Je schrijft voor zaken die ook jou kunnen overkomen mocht je niet in België wonen, maar in China of in Afghanistan. Ik besef dat ik in een land opgroeï waar ik materieel absoluut niets tekortkom. Ik krijg bovendien alle kansen om mezelf te ontwikkelen in volle vrijheid. Dat zijn allemaal zaken die niet zo vanzelfsprekend zijn voor heel veel mensen op deze aardbol. Precies omdat wij het hier zo goed hebben, willen we als vrijwilligers naar een ontwikkelingsland vertrekken. Om bijvoorbeeld les te geven aan arme kinderen of om mee te helpen bouwen aan een school. Als we mogen van onze ouders natuurlijk.”

Ella: “Gewoon het gegeven dat je privacy niks betekent, vind ik erg. Het is ondenkbaar dat zoiets bestaat in ons land. Juist daarom schrijf ik brieven voor mensen die niet in die luxepositie zitten.”

Astrid: “Welke plannen de werkgroep nog heeft? Ik zou wel willen dat er meer leerlingen brieven schrijven. Vooral dat hopen we te veranderen. We zijn met 1.200 leerlingen op school en toch levert dat maar 120 brieven op. Het kan toch niet zo moeilijk zijn wat meer mensen te vinden op wier goedheid je een beroep kunt doen?”